



DOMOVNÍK

č. 3 – BŘEZEN 2011

- Dále čtete:**
- Charitu navštívil kněz III. tisíciletí (str. 3)
 - Interview s Pavlem Kosakem (str. 4)
 - V Radosti měli kloboukový balón (str. 5)

CITÁT MĚSÍCE: „Bez rodiny se člověk chvěje zimou v nekonečném vesmíru.“
ANDRÉ MAUROIS, francouzský spisovatel, esejista, historik, kritik a publicista

Denní stacionář pro seniory oslaví své šestnácté narozeniny



Vedoucí stacionáře Jana Řehulková s obrázkem svatě Anežky.

Loni v březnu oslavil Denní stacionář pro seniory Charity Opava patnácté výročí svého založení Dnem otevřených dveří. Letošní připomínka významného data proběhne v komornějším duchu. Klienty navštíví skupina žáků ze Základní školy pro tělesně postižené na Dostojevského ulici. A přijde i kněz.

„Pravidelné setkávání s dětmi výrazně přispívá k dobré psychické kondici seniorů a preventivně u nich působí proti druhotnému chabnutí intelektu,“ říká na úvod Jana Řehulková, vedoucí Denního stacionáře pro seniory.

S kontakty svých klientů s dětmi z mateřských a základních škol má toto zařízení dlouholeté dobré zkušenosti. Nejtěsnější spolupráce je pojiř především z již výše jmenovanou školou a hlavně s Mateřskou školou na Olomoucké ulici. Ta se před třinácti lety zúčastnila charitního projektu „Já mám patnáct babiček“, ke kterému dala podnět právě ředitelka této školky Eva Birklenová. Jeho název byl autentickým vyjádřením jednoho z dětí, které si takto po svém „adoptovalo“ klientky stacionáře za své babičky. Během dvaceti setkání se tehdy

klienti poznali s desítkami dětí a mladých lidí, kteří jim zpívali, tančili, hráli na hudební nástroje nebo si nastudovali nějaké představení. Podobně probíhá každá návštěva menších či větších dětí ve stacionáři a klienti už se vždycky těší. „Děti jsou kouzelné, líbí se mi, jaké mají nápady a jak jsou všímavé. Jedna holčička se ptala, proč mám jen jeden zub. Tak jsem jí řekla, že si musí dobře čistit zoubky, aby jí vydržely co nejdéle. Děcka se neostýchají s námi bavit a vždycky si pro nás připraví nějaký pěkný program, a ty jejich písničky, to je překrásné...“ pochvaluje si paní Věra Jílková. Třináct let je nevidomá a tak život kolem sebe vnímá především sluchem.

Do stacionáře chodí už čtvrtým rokem a je v něm spokojená. Návštěva dětí je pro ni i pro ostatní kli-

enty vždy příjemným rozptýlením. Rovněž ředitelka Mateřské školy na Olomoucké ulici Eva Birklenová zastává názor, že setkávání dětí s tou nejstarší generací je potřebné, protože v reálném životě již předškoláci doma praprababičky v tomto věku většinou nemají: „Do stacionáře chodíme už od jeho založení v roce 1995, ještě když jej vedla paní doktorka Rampáčková. Děti tak úplně přirozeně poznávají, jak se v průběhu života člověk mění a vidí i to fyzické stárání. A musím říci, že děti mezi babičky a dědečky chodí opravdu rády, najdou tady lidi, kteří na ně mají dostatek času, rádi je vyslechnou a pochválí. Mnohé okamžiky během našich návštěv jsou hodně emotivní, a to pro obě strany. Jsem si jistá, že tyto zážitky v dětech zanechají stopu na celý život,“ vysvětluje ředitelka Eva Birklenová.

Jak už jsme podotkli, ani na šestnáctých narozeninách, které stacionář v březnu oslaví, nebudou děti chybět. „K vánocům jsme dostali od Základní školy pro tělesně postižené na Dostojevského ulici krásný dárek – obrázek sv. Anežky. Souvisí to s původním názvem stacionáře, který dnes používá dobrovolné sdružení Charity Opava, a to Klub svatě Anežky. Naši patronkou však světičce zůstala. Proto jsme se domluvili s farářem kostela Sv. Ducha otcem Kryštofem, že nám u příležitosti výročí obrázek požehná. Pověsíme jej pak na čestné místo. Přizvali jsme samozřejmě i děti z Dostojevského. Papířoryt vytvořil patnáctiletý žák Matěj Peroutka, který bude také přítomen,“ nastínila Jana Řehulková, jak proběhne oslava stacionáře, naplánovaná na 17. březen.

Slovo ředitele

Postní doba

V březnu začíná postní doba, během které se my křesťané připravujeme na Velikonoce, největší svátky liturgického roku. A právě toto období, přicházející po zimních zábavách, nám dává příležitost nového sblížení se s Bohem, a to prostřednictvím modlitby, almužny potřebným a půstu. Půst neznamená jen odříkání se jídla, ale čehokoli. Můžeme si odříci třeba sledování televize, vyseďávání u počítače, alkohol, nakupování či jakékoli jiné radovánky. Almužna pak není jen o dávání peněz. Věnovat někomu svůj čas a pozornost, ulehčit mu v jeho samotě, to je stejně cenný dar, jako když hladového obdarujeme jídlem. Je jen na nás, nač se soustředíme víc a jak upevníme svůj vztah s Bohem. Pro někoho bude cestou ke sblížení vroucnější modlitba, přímlyvy za blízké a nešťastné, jiný obdaruje chudé, někdo se bude postit. Je ale obzvláště důležité, aby naše konání bylo konáním našeho srdce – upřímné a čisté, jak se říká bez postranních úmyslů. Jen tak si můžeme uvědomit, že nás Bůh má rád. Vždyť postní doba je také dobou hledání a nacházení, a též pro mě je půst sledem otázek – co jsem, kdo jsem, kam směřuji a co zde chci zanechat. Tak jako já si přeji najít na své otázky odpovědi, tak i vám přeji, abyste je našli a abyste pocítili blízkost a lásku Boha.

Jan HANUŠ, ředitel

+ BŘEZEN

Další dary z Německa

Dvakrát v průběhu krátké doby navštívil Charitu Opava náš štedrý dárc z německého Augsburgu pan Elmar Kutscher. Pro charitní ošetrovatelskou a pečovatelskou službu přivezl polohovací poste, chodítka, invalidní vozíčky a zdravotnický materiál. Setkal se rovněž s ředitelem Janem Hanušem, který mu poděkoval a provedl ho chráněnými dílnami v Jaktáři.

- BŘEZEN

Problémy s materiálem

Chráněná dílna ve Vlašovičkách ztratila důsledkem krize dodavatele béžového a bílého tkacího materiálu, potřebného k výrobě koberců. Firma, dodávající tkaniny, omezila ze dvou třetin provoz látky, které dosud vyrábí se nehodí ke tkaní. V této době proto chráněná dílna usilovně hledá nového dodavatele.



Zveme Vás k nákupu v supermarketu Terno v Opavě - Jaktáři

STALO SE

• Vězni uklízeli

Pětice odsouzených z opavské věznice pomáhala s úklidem v Domě sv. Cyrila a Metoděje ve Vlastovičkách. Prováděli tady práce, které je nutno vykonávat z žebříku, čistili například stropní panely a ometali zdi od pavučin. Vedoucí domu Eva Kubesová byla s jejich pomocí spokojena a uvedla, že stejně jako loni, i letos přijedou vězni ještě na jaře umývat také okna.

• Děti poslaly obrázky

V lednu navštívily Charitu Opava děti z Mateřské školy ve Velkých Heralticích, které se přišly podívat do Chráněných dílen sv. Josefa. S paní učitelkou si v tu dobu právě povídaly o zaměstnáních a v dílnách si mohly prohlédnout výrobu keramiky, šití a kompletaci hraček. Jak později napsala učitelka Jolana Mezlová, děti si odnesly spoustu hezkých dojmů a také nové poznatky a zkušenosti. Nedávno pak byla do Charity doručena zásilka obrázků. Děti je nakreslily jako poděkování za pěknou exkurzi Pavlu Šefránkovi a Tomáši Rychlému, kteří je po chráněných dílnách prováděli.

• Mravenček v knihovně

Příjemné dopoledne strávilo šest dětí z Mravenčku. V únoru navštívily Knihovnu Petra Bezruče, kde se zúčastnily přednášky o knížkách. Vedoucí Mravenčku Lubomír Blecha ocenil, že povídání o knížkách a jejich žánrech, bylo speciálně přizpůsobeno chápání klientů stacionáře. Děti pak paní knihovnici ukázaly, jak umí poznávat zvířata v encyklopedii. Všem se v knihovně moc líbilo. Mravenček navíc dostal od knihovny dárek - volnou průkazku na půjčování knih.

KALENDÁRIUM

* V březnu 1993 začíná 2. Charitní ošetrovatelský kurz blahoslavené Zdislavy.

* V březnu 1998 jsme koupili Dům sv. Josefa v Jaktarži.

* 1. března 2006 dostala Občanská poradna Certifikát kvality poskytovaných služeb.

* 28. března 2007 získala Marie Farná první místo v literární soutěži „Kouzelný klíč“.

* 30. března 2009 se uskutečnila celocharitní výroční schůze v duchu motto „Setkávání“.

* 17. března 2010 oslavil Denní stacionář pro seniory 15. výročí svého založení.

Chráněná dílna ve Vlastovičkách přichází na trh s novými výrobky



Overlock, šicí stroj, pletací stroj a novou velkou keramickou pec pořídili v Chráněné dílně Vlastovičky z dotací, které letos obdrželi od opavského Úřadu práce v souvislosti se zřízením čtyř pracovních míst pro zdravotně postižené.

Toto nové vybavení skýtá další možnosti k rozvoji chráněné dílny, zaměstnávající těžce handicapované lidi, kteří mají jinak minimální možnost získat práci na běžném pracovním trhu. Gró zdejší výroby bylo dosud ve velmi žádaných tkaných výrobcích a keramice. O tom, že se líbí, svědčí časté dopisy spokojených zákazníků. Citujeme řádky paní Jarošové, která napsala: „Dobrý den, já bych chtěla ještě jednou poděkovat. Jsem z toho koberce úplně vedle.“. Musím poděkovat za svého psa, protože ten z něj ještě neslezl. Sotva jsme koberce vybalili, vlezl na něj a vůbec mu nevaří, že je vedro a jenom se po něm válí. Opravdu jste celé naší rodině udělali velkou radost!! Děkujeme!!!“

Vedoucí chráněné dílny Marie Bennková se netají tím, že taková slova jsou pro všechny povzbuzením a má radost z toho, že nyní může dílna přijít zase s něčím novým. „Šicí stroj je velmi kvalitní a lze na něm

šít například moterky nebo i kabáty. Pletací stroj zase vyplétá vzory přes počítač. Chtěli bychom na zakázku vyrábět originální oblečení jako ponča, vesty a další oděvy podle přání zákazníků,“ dodává Marie Bennková. Také keramická výroba se s novou pecí hnula kupředu. Zatím se v dílně specializovali spíše na menší dekorativní předměty. Nová pec umožňuje vypalovat velké vázy, vysoké až metr dvacet a velkoobjemové květináče, vhodné nejen do interiérů, ale i do zahrad. „Už na první várku, kterou jsme v peci vypalovali, jsme sehnali odbyť, proto věříme, že to tak půjde i dál,“ říká Marie Bennková.

Vázy vyrábí nevidomá špičková keramička Iveta Dunková, která v dílně pracuje už od roku 1996. Jak se nám svěřila, čím vyšší váza, tím náročnější je práce, a to nejen z hlediska preciznosti. Vyžaduje i větší fyzickou. „Jednu velkou vázu dělám pět pracovních dnů. Zpočátku u toho mohu sedět, ale jak váza roste, tak už musím stát na nohou. Nejvíce se zákazníkům líbí šnekové vzory. To si vyvzáleje v dlaní váleček, který srolujete do tvaru šnečí ulity a lepíte k sobě. Nesmí tam ale zůstat ani skulinka a vnitřek musí být kvalitně vyhlazený. Také hlína musí být dobře propracovaná, aby to pak v peci neprasklo,“ vysvětluje paní Iveta. Vázy už jsou v prodeji v obchůdku v Ternu.

Maminky se v Neškole naučily plstít



Páteční dopoledne patří v mateřském centru Neškola k nejoblíbenějším. V tu dobu tady probíhají výtvarné programy, během nichž se maminky leccemu přiučí, co se jim pak hodí, když si třeba o Vánocích nebo Velikonocích chtějí originálně vyzdobit byt. Nebo dát někomu dáreček od srdce vlastní rukou vyrobený...

Během naší návštěvy je tady plno. Maminky sedí u velkého stolu a právě se pod dohledem Jany Kotzianové učí plstít. Děti si zatím hrají s tetou Svatkou, občas se přijdou pomazlit a podívat se, jak jsou jejich mámy šikovné, a už zase běží zpátky ke svým hrám – nebo naopak zůstanou a chtějí si to vyzkoušet taky. Slovo plst už málokomu co říká, někomu se možná vybaví spojení „plstěný klobouk“, ale o výrobu klobouků v tomto případě nejde. Některé maminky touto technikou zdobí plátěné nákupní tašky nebo trička, jiné vyrábějí přívěšky a protože je před svátkem svatého Valentýna, vedou červená srdíčka. Vlastně je to jednoduché. Člověk potřebuje hrubší kousek molitanu, obyčejnou formičku

na pečení cukroví, jehlu podobnou té, kterou se spojují například masové závitky, aby nám nevyhřezla náplň. A samozřejmě to nejdůležitější – ovčí rouno. Na molitan se položí formička, do ní se vkládají kousky rouna a pak už se jen píchá jehlou tak dlouho, až je hotovo. Výsledek je báječný. Měkké a kulatoučké srdíčko, až se nechce věřit, že něco tak roztomilého vzniklo bodáním jehly. Maminkám, které se rozhodly ozdobit tašky, zase pod rukama vznikají obrázky autiček a kytiček, a jedno z děvčátek už hlásí, že si novou tašku vezme až půjdou spolu na nákup. Metodu plstění si nenechala ujít ani Božena Muczková z Kravař. Do Neškoly na výtvarku dojíždí už hodně let. S nadsázkou a humorem sobě vlastním říká: „Je to můj nejoblíbenější lokál, a že jich znám dost...“ Ruční práce ji baví, proto se s Neškolou nerozloučila ani poté, co už děti trochu povyroستly. „Naučila jsem se tady hodně nových věcí, například vyrábět patchworkové figurky se stalo mou vášní,“ usmívá se. Ovšem i ona má co předat dál. V dubnu zase paní Boženka předvede ostatním, jak se pletou košíčky z reklamních letáků.

„Lidé z Prajké rozhodně nejsou lakomí,“ říká pan Dihel z Bolatic



Zajímavou statistiku Tříkrálových sbírek v obcích na historickém území Hlučínska, kterou vypracovává již deset let, nám poskytl pan Gerhard Dihel z Bolatic. Od roku 2002 zaznamenal nejen každoroční výnosy sbírek, které putovaly do tří Charit – hlučínské, ostravské a opavské, ale vypočítává i průměrný dar jednoho obyvatele obce a podle tohoto ukazatele tvoří žebříček.

„Tak je nejlépe vidět štedrost občanů každé obce,“ vysvětluje Gerhard Dihel a má pravdu, protože jinak snad ani nelze objektivně srovnávat výtěžky z velkých obcí s tím, co se vybralo v malých vesničkách. Ačkoli i v tomto případě hraje svou roli míra nezaměstnanosti a finanční možnosti lidí.

Dle jeho výpočtů věnovali v průběhu desíti Tříkrálových sbírek obyvatelé Hlučínska celkem neuvěřitelných 15.491.460 korun. Největší část vybraných peněz z pětadvaceti obcí putovala do Charity Hlučín, výtěžky ze čtyř obcí – Koblova, Petřkovic, Lhotky a Hošťálkovic do Charity Ostrava a výtěžky z Hněvošic, Služovic,

Oldřišova, Chlebičova, Malých a Velkých Hoštic do Charity Opava. Tříkrálové statistiky dělá pan Dihel rád, baví ho to a vždy už netrpělivě čeká na výsledky, aby je úhledným písmem zapsal do svých lester.

Na otázku, co ho k této činnosti motivovalo, se usmívá a říká, že to byla pohaněná hrdost. „V lednu roku 2002 vyšla v jedněch regionálních novinách série článků o nás Prajzácích, jací jsme chamtiví, lakomí a že jen čekáme, co dostaneme zadarmo. Nebylo to nic pěkného. To mě hodně naštvalo, a protože zrovna skončila Tříkrálová sbírka, řekl jsem si, že se podívám, jestli jsme na té Prajké opravdu

tak špatní. A pravda byla taková, že my Prajzáci jsme štedří a máme srdce a cit pro potřebné...“

Hned první sbírka v roce 2002 nabízi zajímavá srovnání. Na prvním místě se tehdy umístily Strahovice s průměrným příspěvkem 28,60 Kč na obyvatele, nejmenší obnos na osobu se pak vybral ve Lhotce, a to 1,10 Kč. V Kravařích a Koutech byla tato částka jen o korunu vyšší, tedy 2,10 Kč. Přestože v Kravařích se suma na obyvatele s lety vyšplhala až k téměř třiceti korunám, ve Lhotce přepočtená částka nikdy nedosáhla ani tří korun.

Během desíti sbírek se na prvním místě sedmkrát umístily Bohuslavice, kde letos připadlo 49,64 Kč na obyvatele. Tato suma byla v minulosti překročena pouze jednou, a to v roce 2008 v Antošovicích, kde tehdy vyšlo 51,62 Kč na obyvatele. Z šesti vesnic, v nichž se sbírka koná ve prospěch Charity Opava, jsou podle měřítek pana Dihela nejštedřejší v Hněvošicích. Přes milion korun se za deset let vybralo v Bolaticích a Borové, v Kravařích a Koutech a v Hlučíně. Je to však zásluhou většího počtu obyvatel, neboť obce se pravidelně umísťují okolo dvacátého až třicátého místa.

Rodina pana Dihela má k Tříkrálové sbírce vřelý vztah. „Na koledníky už vždycky čekáme. Sběrka je potřebná. Jsou lidé, kteří se mají moc zle a ty je zapotřebí podpořit,“ uzavírá pan Dihel.

Charitu Opava navštívil kněz III. tisíciletí



S nabídkou přeshraniční spolupráce v oblasti chráněného zaměstnávání navštívil Charitu Opava probošt farnosti Dobrého pastýře z polského Ustroně otec Alojzy Wencepel. Kněze doprovodil projektový manažer Evropské unie Wiesław Legierski.

Jak uvedl ředitel Charity Jan Hanuš, obě strany se vzájemně informovaly o své činnosti a jednotlivých projektech. Hledaly přitom společná témata, která by mohla být výchozím bodem pro spolupráci. Otec Alojzy Wencepel se ve své farnosti věnuje především zdravotně a mentálně

postizovaným a také bezdomovcům, kteří na jeho faře přebývají již dlouhá léta. Rovněž založil Výbor pomoci nezaměstnaným, díky kterému už mnoho lidí našlo práci. Velmi důležitá je také činnost Nadace Dobrého pastýře, v níž působí jako předseda správní rady. Nadace pomáhá jak materi-

álně, tak intelektuálně a duchovně osobám v těžkých životních situacích, zvláště invalidům, nezaměstnaným, bezdomovcům a závislým. V roce 2001 byl otec Wencepel oceněn polskou Katolickou informační agenturou a Radiem Plus čestným titulem Kněz III. tisíciletí.

Otec Alojzy Wencepel a Wiesław Legierski si také prohlédli Chráněné dílny sv. Josefa, kterými byli doslova nadšeni. „Vládne tady úžasná atmosféra. Je dobře, že postižení lidé zde nacházejí smysl života,“ prohlásil polský kněz. Zajímal se rovněž o ekonomickou stránku věci a nešetřil chválou nad výrobky charitních švadlen. Líbily se mu hlavně vyšivané kresní roušky a košilky. Pár kousků proto dostal darem. „U nás není zvykem vyšívat na roušku jméno a data narození a křtu. Myslím si, že až to lidé uvidí, budou to chtít také,“ dodal na závěr.

Stane se

• Duchovní obnova

Klub svatě Anežky pořádá pro seniory a další zájemce tradiční postní zamyšlení na téma Bible a křest „Voda vyvěrající k životu věčnému“. Duchovní obnovu povede ředitel Českého katolického biblického díla P. Petr Chalupa. Akce se uskuteční v sobotu 12. března a v 8.30 hodin bude zahájena mší svatou v kapli sv. Kříže na Matiční ulici. Poté bude pokračovat v Církevní konzervatoři na Beethovenově ulici. Přihlásit se můžete na tel.: 553 716 997, 553 711 106, 721 570 543, 737 355 999. Cena na osobu je 120 korun včetně oběda.

• Pracovní rehabilitace

Několik zdravotně postižených osob z evidence opavského Úřadu práce bude v brzké době absolvovat v Chráněné dílně ve Vlastovičkách půlroční pracovní rehabilitaci. Od Úřadu práce dostanou nezaměstnaní šedesát procent náhrady mzdy, stravné a dopravné. Podle informací vedoucí dílny Marie Benkové rehabilitaci začnou prací s keramikou.

• Pomohou radou

Klub seniorů, jako je náš Klub svatě Anežky, by měli rádi i ve Velkých Hošticích. Nedávno se proto sešly naše dobrovolnice Olga Rampáčková a Marie Smolková s předsedkyní hoštického Červeného kříže Kristinou Nestrojovou a starostou Alfonsem Pospiechem. Už v minulosti ženy z Klubu svatě Anežky pomáhaly v obcích na Opavsku zakládat kluby seniorů a téměř všechny dosud fungují. Pomoc neodmítly ani tentokrát a jsou připraveny podělit se o své bohaté zkušenosti.

Napsali o nás

• Výtvarné dílničky

Výtvarné akce, které se v našem areálu konají, jsou organizovány pod hlavičkou Klubu maminek, čímž je myšlena právě Neškola. To ale v žádném případě neznamená, že na akci smí JEN maminky. To, že akce probíhají ve farním areálu, rovněž neznamená, že na ně smí JEN ti „kosteloví“. Vyrábět mohou vedle maminek babičky, studenti, děti menší i odrostlejší, přivést můžete i kamarádky...

Besedník,
Únor 2011

„Můj život skutečně nejsou jen počítače,“ svěřil se Domovníku správce počítačové sítě Charity Opava Pavel Kosak

Do Charity Opava přivedla Pavla Kosaka před devíti lety náhoda. Bydlel v Ostravě, kde pracoval u velké počítačové firmy, která kvůli náhlému prudkému poklesu zájmu o její výrobky začala propouštět. V té době se ozval otec kamarádky, tehdejší zaměstnanec Charity Leon Jurášek, že má problém s počítačem. U té příležitosti mu pověděl o chystaném výběrovém řízení na pozici správce počítačové sítě.

*** Prý to ale nebylo tak jednoduché, pan Jurášek vás musel přemlouvat...**

To je pravda, moc se mi do toho nechtělo, protože se správou sítě jsem moc zkušeností neměl. Leon mě nakonec přemluvil a na výběrové řízení mě i sám dovezl. V komisi byl tehdy i Tomáš Schafartzik, který měl pro nás uchažeče nachystané úkoly. Pamatuji si, že chtěl abych vytvořil nějakou jednoduchou databázi v programu Microsoft Access. To ale pro mě tenkrát bylo španělskou vesnicí. Něco jsem vytvořil, ale nebylo to úplně podle jeho představ. U dalších otázek se mi už dařilo lépe, takže si mě komise nakonec vybrala. Měsíc jsem pak do Charity dojížděl jako dobrovolník a zhruba první dva týdny pod dohledem končího správce Míly Ondráčka řešil každodenní problémy. Pak si Míla vybíral dovolenou a já jsem zůstal sám. Tehdy bylo v celé Charitě kolem třiceti počítačů, takže se to dalo celkem v klidu zvládnout. Postupně ale počet narůstal, protože jsme získali několik evropských projektů, díky kterým se pak nakoupilo hodně výpočetní techniky. Proto byl v září 2003 přijat kolega Jiří Pika. Dnes máme na starost cirká devadesát počítačových stanic, serverů a notebooků.

*** Co vás na vaší práci nejvíce baví a jaké problémy nejčastěji řešíte?**

V předchozím zaměstnání jsem sice dělal různé úkony od montáže přes kontrolu před prvním zapnutím, základní nastavení, instalaci operačního systému až po výstupní kontrolu. Většinou ale jen jeden druh úkonu celou pracovní dobu. O to více se mi líbí, jak je tady práce rozmanitá. Programuji i databázové programy pro některá střediska sociálních služeb. A nejčastější závaty? Ty jsou mezi klávesnicí a židlí... To nemyslím ve zlém, ale často s Jirkou řešíme, že uživatelé nevědí, jak něco udělat. Obvykle se jedná o funkce, které se tak často nepoužívají, nebo je ti dotyční dosud nepotřebovali. V poslední době nás zlobí tiskárny a kopírky. Tam se ale musíme obracet na odborný servis. Zařízení je buď v záruce nebo jeho hodno-

ta dosahuje i stovek tisíc korun a vyžaduje specifické znalosti technika.

*** Povídá se, že počítače jsou vaší největší vášní, jak to začalo?**

To bych ani neřekl, že jsou největší vášní. Zajímá mě takzvaná spotřební elektronika jako celek. Televizní a satelitní technika, audio-video, foto technika, mobily a samozřejmě i počítače, notebooky a další zařízení, která se k nim dají připojit. První počítač mi koupili rodiče na střední škole. Z pohledu dnešní techniky to byl zbytečně velký psací stroj, na kterém se ale dalo dělat i pár jiných věcí. Třeba hrát jednoduché hry jako piškvorky, šachy nebo hada, prodlužujícího se požíváním čísel a další. Dnes už tyto hry téměř nikdo nepamatuje. Počítač mám dodnes schovaný u rodičů a původně jsem si říkal, že ho nechám pro děti. Ale obávám se, že by byly ostatním jen pro legraci. Tak počkám ještě pár let a třeba ho pak dám někomu do muzea.

*** Hrajete někdy také hry?**

Dříve ano, pro odreagování je to fajn. Bavily mě simulátory aut, letadel, vrtulníků, ale třeba i jedna střílečka „Call of Duty“, kterou jsem hrával s protihráči přes internet. Pak přišly děti a na hry už není čas. Dnes na počítači nejčastěji upravuji fotky, stříhám video nebo jen tak brouzdám po internetu. Ale jak už jsem řekl, jsem s časem na štíru, takže tomu věnuji tak dvě tři hodiny týdně. Nejčastěji ráno, než jedu do práce, zkontroluji předpověď počasí a meteorologický radar a podle toho jedu buď autem nebo na skútru.

*** Rozhodl jste se spojit život s počítači už na základní škole? Čím jste vlastně chtěl být?**

Když jsem byl na základní škole, byly počítače ještě v plenkách. Sice jsem chodil do počítačového kroužku, ale většinou se tam hrály hry nebo se tvořily jednoduché programy. Probíhalo to tak, že jsme třicet minut na přehřívající se klávesnici počítače typu PP-

01 psali spousty příkazů tak, aby pak počítač během třiceti sekund namaloval nějaký obrázek nebo vypočítal věk podle data narození a podobně. Nic se nedalo uložit, takže po vypnutí počítače bylo všechno pryč. V družině mě moc bavilo hrát si s elektro stavebnicí. Byly to takové oranžové plastové kostky a uvnitř měly různé části - od diody, kondenzátory, vložky, skládacím k sobě vy-



Stoprocentně. Odjel jsem do Srbské Kamenice. Je to vesnice na okraji národního parku Českosaské Švýcarsko v severních Čechách. Pracoval jsem tam rok jako dělník elektrikář na faře, ze které jsme jezdili do okolních vesnic, kde se opravovaly kostely. Na této faře jsem poznal svou ženu Lenku, původem z Hlučína, která nám tam coby farní kuchařka skvěle vařila. Po roce jsme se vrátili zpět na Moravu, konkrétně do Ostravy, kde jsem pracoval v počítačové firmě a má tehdy ještě přítelkyně si našla práci v Ústavu sociální péče v Hlučíně. V roce 2004 jsme se vzali a od té doby bydlíme s jejími rodiči v rodinném domku v Hlučíně. Máme dvě dcerky Elišku a Lucinku a kluka Vojtíka.

*** Máte nějaké koníčky?**

Děti zaberou hodně času, na koníčky už ho pak moc nezbyvá. Ale nestěžuji si, děti mám rád a rád se jim věnuji. V poslední době jsem se ale dal na kutilství. Je to i praktické. Tam

tvorily nějaký obvod, jako třeba blikáč, regulátor svítivosti nebo jednoduchý radiopřijímač. Svou budoucnost jsem si spojoval s nějakým elektro oborem. Proto jsem začal studovat SOU telekomunikační v Ostravě - Porubě, a to pětiletý obor mechanik sdělovací techniky. Učili jsme se vše možné o analogových a tehdy nových digitálních telefonních ústřednách, telefonních přístrojích, faxech, datových přenosech, mobilech, zabezpečovací technice a tak podobně. Výpočetní technika byla jako okrajový předmět, ale našel jsem si brigádu v jednom počítačovém bazaru. Tehdy získané zkušenosti uplatňuji i dnes.

*** Co jste dělal po maturitě?**

Začal jsem pracovat v oboru, který jsem se vyučil, v jedné soukromé telekomunikační firmě, která prováděla telefonizaci obcí. Prováděl jsem spojování a rozbočování kabelů a rozvaděčů. Po třech měsících jsem ale musel nastoupit na vojnu a když jsem se vrátil, firma už neexistovala. Krátce jsem pak pracoval jako obchodní zástupce v kabelové televizi, kterou během té doby převzala jiná společnost a poměry tam nebyly právě ideální, takže jsem se rozhodl vydat se „do světa“...

*** To se nakonec ukázalo jako šťastné rozhodnutí, ne?**

Je třeba udělat poličku, tam regál nebo skříňku, vymalovat... Před čtyřmi lety jsme si od švagra půjčili na dovolenou karavan a s tehdy půlroční Eliškou jsme vyrazili na jižní Moravu. Zalíbilo se nám to tak, že jsme si rok na to koupili karavan vlastní, který jsem uvnitř téměř kompletně zrekonstruoval. Samozřejmě s manželčinou pomocí (podej, přídrž, přines, hlídej děti...). Teď tedy každý rok jezdíme na dovolenou s „domečkem“, jak říkají naše holky. Loni jsme tak putovali po vlastech českých i moravských dva týdny i s malým Vojtíškem, který měl teprve tři měsíce a bylo to moc fajn. Takže se dá říci, že cestování se stalo koníčkem nejen mým, ale celé naší rodiny. Přitom rádi navštěvujeme památky. Tak vidíte, můj život se nesoustředí jen na počítače, jak si mnozí myslí.

*** Děkuje se rozhovor.**

Pavel KOSAK

NAROZEN: 28. 10. 1978

BYDLIŠTĚ: Hlučín

RODINA: manželka Lenka, dcery Eliška (4), Lucie (2,5) a syn Vojtěch (9 měsíců)

STUDIUM: SOU telekomunikační Ostrava - Poruba

KONÍČKY: elektronika, kutilství, cestování, návštěvy památek

Klienti Radosti měli svůj kloboukový bál



Decentní modely i zcela extravagantní pokrývky hlavy byly k vidění na kloboukovém bále, který se v pátek 25. února konal v sociálně terapeutické dílně Radost opavské Charity. Přípravami bálu, na který si pozvali kamarády z organizace Zámek Dolní Životice a děvčata z Marianu, žili zdejší mentálně postižení klienti už delší dobu.

Chystali výzdobu sálu a den před akcí to v Radosti vonělo jako o vánocích. Pod dohledem Zdislavy Sovadinové, která je svým kulinárním uměním v Charitě proslulá, pekli klienti moučníky podle jejich receptů – hrnkovou bábovku, tvarohový koláč se strouhanou čokoládou Margot, čokoládový zákusek s polevou, řezy z Nescafé a další dobrotu. Trouba byla per-

manentně v chodu, jeden plech následoval druhý a světe div se, nepřipálilo se nic. „Někteří tady jsou šikovní, z děvčat hlavně Ilonka Věnková. Je vidět, že doma s maminkou peče. Ale i někteří kluci mají k vaření a pečení buňky, třeba Jirka Musila mi hodně pomáhal,“ nebyla paní Zdislava skoupá na pochvalu. Ona sama pak ještě v noci doma vyráběla marcipánový

klobouk, po kterém se následujícího dne jen zaprášilo.

Bál zahájila vedoucí Radosti Miroslava Slavičková a odstartovala tak tři hodiny tance a zábavných soutěží. „Bavilo mě, když jsme závodili, kdo nejrychleji přenesé pingpongový míček na polévkové lžici a museli jsme dávat pozor, aby nespádl na zem. Tancování mě ale baví ještě víc,“ řekl nám Jirka Chudík, který spolu s dalšími klienty Radosti loni absolvoval hodiny tance u tanečního mistra Mirka Spáčila.

Nadmíru spokojené byly také Karla a Marta z Marianu. Obě už letos ve svém ústavu absolvovaly Valentýnský ples a o tanečnický neměly nouzi ani tady. Zvláště Karličku nadchl Josef ze Životic, který byl za vodníka a ze své bálové temperamentní partnerky ani na chvíli nespustil oko. „Karla s Martičkou právě začínají navštěvovat sociálně terapeutickou dílnu Radost, tak mě těší, že se jim tady líbí a že je ostatní klienti přijali mezi sebe,“ uvedla vychovatelka dívek Dagmar Kuncová, která je na bál doprovodila.

Apartní kreace po celou dobu tanečníci nesundali z hlavy, ostatně byl to kloboukový bál a modely nadmíru vydařené. „Každý z klobouků byl malým uměleckým dílem, a proto jsme se rozhodli, že nebudeme vyhlašovat vítěze, jak to bývá na takových bálech zvykem. Nechtěli jsme, aby pak někomu bylo líto, že nevyhrál právě jeho klobouk, protože všichni do toho dali hodně úsilí. Každý dostal bombónů a lístek do tomboly, nikdo tak neodešel s prázdnou, protože si všichni něco vylosovali,“ uvedla vychovatelka z Radosti Martina Stoklasová.



Kloboukový bál se opravdu vydařil. Báječná nálada panovala i poté, co tanečníci dotančili poslední tanec. A přestože klienty Radosti po zábavě čekal ještě velký úklid, nikdo nereptal.



Dobrovolnice samy zrekonstruovaly křesťanskou knihovnu



Po rekonstrukci se v únoru veřejnosti opět otevřela charitní křesťanská knihovna. Nevelká, donedávna trochu ponurá místnost ve farní budově kostela sv. Ducha celá prohlédla.

Díky úpravám prostoru i novému nábytku se teď do ní vejde více knih. Do nabídky se tak dostala i literatura, pro kterou dosud ne-

bylo místo a také dvacítku zbrusu nových knížek. Lidé si nyní mohou vybírat z více než tří tisíc titulů a nově se půjčují rovněž

audiokazety, videokazety a DVD. Místnost vymaloval zaměstnanec Charity Opava Jirka Leifert, vše ostatní provedl tým dobrovolníků knihovny vlastními silami. Kromě toho byla rovněž aktualizována elektronická katalogizace knih a každá knížka dostala novou registrační kartu. Charitní knihovna vznikla v dubnu 1990. Mezi lidmi se tehdy po letech tabuizování křesťanské literatury projevil přirozený hlad po této četbě. „Otcové minorité uvolnili nejprve skříň a pak i místnost vedle farní kanceláře a pan Kusák zhotovil regály, které slouží dodnes. Různí lidé, známí i neznámí, přinášeli knihy, které se ihned obalovaly a zařazovaly k půjčování,“ vzpomíná vedoucí knihovny dob-

rovolnice Anna Foldynová. Brzy se začaly kupovat i nové knihy, a to nejen z dobrovolných příspěvků, na rozvoj knižního fondu několikrát přispěla i Charita Opava. Připomeňme, že vedle Anny Foldynové a Miroslavy Matýskové patřili mezi první dobrovolníky křesťanské knihovny Josef Bittner, Františka Matušková, Ludmila Mňáčková a Cecílie Prejlová. Dnes se o knihovnu starají kromě dvou prvně jmenovaných také Marie Smolková, Eliška Zajoncová, Anna Kavanová, Adéla Senecká, Vratislav Bittner a Marie Křížová. Knihovna má otevřeno ve středu od 16 do 18 hodin a v neděli dopoledne od 8 do 11 hodin a dobrovolnice srdečně zvou k návštěvě.

••• Inzerce Charity

Poděkování

Ze srdce děkujeme **akciové společnosti Model Obaly** za sponzorský dar ve formě odpadového papíru na výrobu hladkých skládaček, který jsme použili pro potřeby naší křesťanské knihovny a pro výtvarnou výchovu a arteterapii na jednotlivých střediscích naší organizace. Pán Bůh zaplať!

Charita Opava

Děkujeme panu **Jiřímu Totkovi** z Chráněné technické dílny ve Velkých Hořticích za poskytnutí tří párů francouzských holí, které uplatníme v našich službách pro seniory.

Petra THIEMLOVÁ

Doporučujeme

• TV Polar v Charitě

V polovině února navštívil naši Chráněnou dílnu ve Vlastovičkách tým TV Polar. Reportáž, kterou zde natočil, byla věnována novému vybavení dílny, které bylo pořízeno z dotací opavského Úřadu práce. Ke slovu se vedle vedoucí Chráněné dílny Marie Bennkové dostala i řada dalších zaměstnanců. Podívat se můžete na internetu: <http://www.rta.cz/index.html?article=141894>.

Nabízíme

V kurzu angličtiny pro mírně pokročilé, které probíhají v Neškově vždy ve středu od 10 do 11 hodin, se uvolnilo několik míst. Hlídkání dětí zajištěno. Maminky se rovněž mohou ještě přihlásit na zdravotní cvičení pod vedením zkušené lektorky. Veškeré informace získáte na telefonním čísle: 733 676 707 u vedoucí Neškoly Svatavy Bláhové.

••• Společenská kronika

Blahopřejeme

* Narozeniny v březnu

Ať růže na cestu se sypou vám, ať každé přání se splní vám, ať vaše oči štěstím září, necht' kvete úsměv na vaší milé tváři. V březnu oslaví své narozeniny zaměstnanci **Miroslava SLAVÍČKOVÁ, Jan MATOUŠEK, Eva DUBOVÁ, Marie ZEZULKOVÁ, Jiří WALIG, Lucie LICHÁ, René BEDNÁŘ, Erna MAJTÁNOVÁ, Jana ŘEHULKOVÁ, Veronika KUKOLOVÁ, Anna JARKULISOVÁ, Milan BŘEZOVSKÝ, Kateřina VÍCHOVÁ, Lydie ŽÍDKOVÁ a Eva LISCHKOVÁ.** Hodně štěstí, zdraví, Božího požehnání a úspěchů v práci přeje **redakce**



* V březnu oslaví narozeniny vedoucí Denního stacionáře pro seniory **Jana ŘEHULKOVÁ.** Milá Jano, dnes Ti chceme všichni přát, štěstí, zdraví vínšovat. Ať máš v životě lásky dost a hodně přátel pro radost.

Míša, Zuzka, Růža, Romana, Stáňa a klienti DS



* Hodně štěstí, hodně zdraví, plnou náruč růžiček, hodně lásky, věrných přátel a splněných přáníček! To své vedoucí **Mirce SLAVÍČKOVÉ** z Radosti přejí z celého srdce její kolegyně

Yvona, Zdislava, Maruška a Martina



* Milá Aničko, s otevřeným srdcem přicházíme a přejeme jen samé zdravíčko, štěstíčko a hřejivé sluníčko. V březnu oslaví narozeniny naše kolegyně **Anna JARKULISOVÁ,** které navíc přejeme brzké uzdravení po náročné operaci.

Zaměstnanci Chráněné dílny sv. Josefa

* Naše paní **ERNA,** Charitě je věrná. Uklízí nám s láskou, k tomu úsměv přidá, nikdy nenadává a je ke všem vlídná. K narozeninám vše nejlepší a ať jí život potěší! To přeje

redakce

* Manažerka Sekce služeb seniorům a zdravotnických zařízení **Petře THIEMLOVÉ** ze srdce gratulujeme ke zdárnému ukončení vysokoškolského studia a přejeme hodně pracovních úspěchů.

Redakce

**NEŠKOLA SRDEČNĚ ZVE PŘEDŠKOLÁKY
A MENŠÍ ŠKOLÁKY
NA LOUTKOVOU POHÁDKU O PALEČKOVÍ.
PŘEDSTAVENÍ SE USKUTEČNÍ
VE ČTVRTEK 3. BŘEZNA V 10 HODIN
V NEŠKOLE NA MASARYKOVĚ 39 V OPAVĚ!**

••• Listárna Domovníka

Paní Smějová,

dovolte, abych Vám poděkovala za péči o mého tatínka p. Herrmanna. Díky Vaší pomoci jsme ho mohli mít doma do poslední chvíle. Oceňuji Vaši osobní přístup, empatii i odbornost. Náš

velký dík patří také sestřičce Komárkové. Obě jste byly mamince velkou oporou a obrovskou měrou jste jí ulehčili v její nelehké roli, pečovat o umírajícího manžela. Děkuji a do další práce Vám přeji hodně sil.

Marie Riedelová

Sestřičky,

děkuji Vám za Vaše služby a přeji Vám i panu doktorovi Štěpánkovi hodně zdraví a lásky, kterou do rodin přinášíte. Manžel mi zemřel v náručí.

Anna Krutinová

Nepropásněte

• Mše za Charitu Opava

Mše sv. za Charitu Opava jsou slouženy pravidelně každý čtvrtek v 7 hodin v kostele sv. Petra a Pavla v Jaktáři. Zveme vás ke společné modlitbě za klienty i pracovníky a dobré dílo Charity Opava.

Pište nám!

Listárna zpravodaje Domovník je určena vašim názorům, připomínkám a postřehům. Své příspěvky pošlete na adresu ivana.harazimova@centrum.cz. Těšíme se na ně!